

Dick Dekker

Krommenieër Dick Dekker is initiatiefnemer van Zaan de Wandel, de sponsorloop tegen borstkanker. Zijn moeder overleed op 53-jarige leeftijd aan de gevolgen van borstkanker, nadat veertien jaar daarvoor de ziekte voor het eerst bij haar werd geconstateerd. Dick Dekker vertelt over zijn jeugd en hoe borstkanker ook zijn leven heeft getekend.

Markant

Dick Dekker, dat is 'goed voor elkaar'

Ronald Massaut
r.massaut@hollandmediacombinatie.nl

Wormerveer * Aan de verder kale wand in zijn kantoor bij leasemaatschappij ProMobility in Wormerveer hangen drie woorden: 'goed voor elkaar'. Het is de leefregel van Krommenieër Dick Dekker (52). „Ik leg de lat hoog. Zorg, dat je je zaakjes goed hebt geregeld. Dat vind ik belangrijk. Maar evenzeer: wees goed voor elkaar. Je kunt zoveel meer bereiken met elkaar en voor elkaar”, zegt de initiatiefnemer van Zaan de Wandel, de Zaanse sponsorloop tegen borstkanker.

Het moment komt rap dichterbij dat Dick Dekker net zo oud is als zijn moeder, toen zij op 53-jarige leeftijd overleed aan de gevolgen van borstkanker. Je hoeft het niet aan te roeren, Dick begint er zelf over. Het heeft zijn leven grotendeels beheerst. Sinds 2011 vecht hij terug via Zaan de Wandel, waarvoor in 2014 al 2500 Zaanse wandelaars meeliepen in de strijd tegen borstkanker. „Als buitenstaander heb je geen idee wat de impact is van borstkanker op een vrouw, partner, gezin, familie; iedereen in de persoonlijke omgeving. Bij mijn moeder moest op 39-jarige leeftijd - ik was zelf pas achttien - een borst worden afgezet. Daar ben je op die leeftijd helemaal niet mee bezig. Toch is ineens alles anders.”

'Zaans geneuzel'

Dick bracht zijn jeugd door in Wormerveer. Zijn ouders waren de eigenaars van café De Kroon. „Zes dagen per week waren we open. Dan hielpen mijn broer en ik mee in het café; schoonmaken, asbakken legen, glazen wassen, alles klaarzetten. Later viel ik in, achter de bar. Hadden wij met z'n drieën gegeten, nam ik de bar over, kon mijn vader ook even aanschuiven. Dat café was toch wel vaak onze huiskamer. Daar zaten altijd vaste klanten. Zo hadden we veel 'omes'; ome Jan, ome Piet; en tantes.” Geen beroep om zelf voor te gaan? „Nee, het zijn elke dag dezelfde mensen, dezelfde verhalen, hetzelfde

de 'Zaanse geneuzel'. Als cafébaas ben je ook publiek bezit. Toch heb ik er wel een bijbaan als barkeeper in Club Dam 8 en later in Hotel American in Amsterdam aan overgehouden. Ik zat nog op de meao en wilde de handel in. Voor die meao heb ik best wel moeten zwoeven om te slagen, maar op de heao lukte dat niet meer. Daar heb ik het behoorlijk moeilijk mee gehad. Het voelde als falen. Voor alle banen die mij wel leuk leken moest je heao hebben. Heel confronterend.”

Typekamer

Begonnen als vertegenwoordiger bij Van Os kantoorcomputers in Assendelft was niet alles negatief. „Ik demonstreerde IBM schrijfmachines en herinner mij nog goed dat ik als jonge vent met mijn 2,08 meter vaak in zo'n ouderwetse typekamer kwam met allemaal vrouwen. Laten we zeggen: het bleef nog lang onrustig op het bedrijf”, vertelt Dick lachend. Later kwam hij als verkoper bij autobedrijf Pouw in Zaandam terecht en groeide in het autobedrijf door tot directeur. Met een zakenrelatie en een externe financier startte hij in 2006 ProMobility met nu zeventien leaseauto's op de weg. „Mooie tijd gehad bij Pouw; met collega's leuke dingen gedaan. Minder gelukkige momenten in mijn privéleven. Laat getrouwd en mijn eerste huwelijk duurde ook slechts een paar maanden. Wel weer verliefd geworden, maar ook mijn tweede huwelijk strandde, al hebben we wel twee prachtige kinderen samen.”

Kansloze strijd

Bij mijn moeder kwam de ziekte terug. Het werd een langdurige en kansloze strijd tot groot verdriet van het gezin. Voor jou verandert alles, niet voor de buitenwereld. In het begin is er wel begrip, maar je moet je al snel 'aanpassen' en dat kun je niet. Je hoofd wil lachen, maar je hart huilt. En pas als het voorbij is begint de verwerking. Het heeft zeven jaar geduurd voor ik het een plek kon geven. En nog schiet ik soms vol, als ik aan haar denk. Die machteloosheid maakt je boos, verdrietig, afwezig; alles

verandert, jij verandert.” Dick bleef wel in staat om kansen te blijven zien wanneer die zich aandienen. „Ik moest juni 2010 een leaseauto zoeken voor Zaanse baanatlete Martje Hoekmeijer. Zij was actief voor A Sister's Hope, de internationale sponsorloop tegen borstkanker. Maar dan moest je 60 kilometer lopen en - ik geloof - minimaal 1500 euro ophalen. Die drempel leek mij erg hoog. Dat bracht mij op het idee om via kortere afstanden en kleinere startbedragen Zaanse wandelaars te mobiliseren en dat lukte.”

Schrik

„Bij de start van de eerste loop in 2011 zag ik 1200 mensen aan de start. Ik schrok mij een ongeluk, dat we dit voor elkaar hadden gekregen. Vorig jaar liepen 1250 mensen mee, dit jaar hopen we op 5000 lopers. En het concept móet de grens over, er moet ook een Waterlandse loop en een Kennemer loop komen. Daar zet ik mij voor in.” „Er is een theorie, dat een mens elke zeven jaar 'verandert'.

Ik heb zeven jaar nodig gehad om het verlies een plaats te geven; verwerken doe je het niet. Het voelt nu pas alsof ik iets terugdoe tegen die rotziekte. Vorig jaar hebben we met de sponsorloop 65.000 euro opgehaald, ging er 20.000 euro naar het Zaanse Medisch Centrum en gisteren hebben we 40.000 euro overhandigd aan het Antoni van Leeuwenhoek in Amsterdam. Voor dit jaar - 6 september - gaan we voor 100.000 euro. Ik hoor zo vaak zeggen: 'Ach, het is een druppel op een gloeiende plaat'. Dan moeten we gewoon zorgen dat er heel veel druppels op die gloeiende plaat terecht komen. En vergeet niet wat het met mensen doet als zij met duizenden tegelijk door de streek wandelen in een T-shirt 'Zaan de Wandel'. Uit die solidariteit komen weer nieuwe initiatieven. Dat is de bedoeling, dat de strijd door gaat.”

'Borstkanker, het is nooit voorbij'

Dick Dekker gefotografeerd langs de oevers van de Zaan, daar waar zijn wortels liggen en die van sponsorloop Zaan de Wandel.

FOTO'S WIM EGAS

Markant

Zaan de Wandel verbindt 2500 wandelaars